

[Wilhelm]

Vi synes, at de kræfter, som i ét og alt støtter og forsvare selve det samfundssystem, vi har her i landet, burde spørge sig selv, hvorfor netop alle de kapitalistiske lande er inde i en udvikling med øget vold på alle planer: hos borgerne, hos statsmagten, i medierne osv.

At udvide et politikorps, som i forvejen bevæger sig længere og længere væk fra borgerne, vil blot være en optrapning. Der er ikke nogen som helst grund til at tro, at volden i samfundet kan reduceres ved hjælp af mere politi, undtagen for så vidt som beskæftigelsen i korpset tiltrækker nogle bøller, hvis udfoldelse ellers ville figurere i voldsstatistikken, men nu i stedet rubriceres som »brug af den fornødne magt«.

En indsats mod volden må være en indsats mod årsagerne. Det er ikke nær så enkelt som blot at råbe på mere politi, flere fængslinger og hurtigere rettergang.

Svaret på, hvad vi kan og bør gøre for at dæmme op for denne vold, er ikke at finde hos justitsministeren, siger Balvig. Eller lad mig citere Nils Christie:

»Stortinget har større indflydelse på fremtidig voldsanvendelse, når det diskuterer vejbudget end fængselsbudget. Det gør mere for at modvirke volden, og det skaber grundlag for overskuelige samvæsenheder, end når det giver ekstra bevillinger til skolepsykologer.«

Han citerer i øvrigt sammesteds konklusionen på den såkaldte Eisenhowerkomité's betænkning i 1969 om volds kriminaliteten i USA:

»Hvis kontrolforanstaltninger skulle vise sig at være dette samfunds eneste svar på vold, ville de i det lange løb gøre problemet værre. Den ene kontrolforanstaltning oven på den anden kunne komme til at gøre os til et undertrykkende samfund, hvor ro og orden opretholdes først og fremmest gennem offentlig tvang i stedet for gennem frivillig lydighed over for loven. Et sådant samfund, hvor lov og ret er mere frygtet end respekteret, hvor individuelle udtryksformer og bevægelser bliver hindret, er også et voldsamfund, og det bærer i sig selv spiren til sin egen ødelæggelse ved vold.«

USA tog ikke ved lære af denne advarsel for 10 år siden. 5.000 betjente for hver 1 mill. indbyggere er den galskab, lov og orden-prædikanterne er ved at gentage herhjemme.

Poul H. Møller (KrF):

Denne forespørgsel om initiativer over for den stigende vold er jo både rettet til justitsministeren, socialministeren og undervisningsministeren. Dette viser, hvilket bredt spektrum der berøres af debattemnet. Man må nemlig for at kunne bekæmpe et onde prøve at finde frem til baggrunden for ondets opståen.

Hvorfor vold, hvorfor aggressioner, der udløser vold? Ja, psykologer og psykiatere og andet godtfolk har boret heri gennem tiderne og er kommet til forskellige resultater eller har hver især fremdraget vidt forskellige årsager til volden. Nogle er jo født med et hidsigt temperament, der let koger over – afføder vold – andre bliver voldsomme i en presset situation, andre igen under indflydelse af spiritus eller narkotika. Endnu mange andre forskellige årsager kan anføres og fremhæves.

Jeg vil dog her i dag i særlig grad berøre et punkt, som jeg tror er meget væsentligt i denne debat: det er som bekendt bedre at skulle forebygge end at skulle helbrede. De unge medicinstuderende har for nylig rejst det spørgsmål, om ikke der i deres uddannelse er lagt alt for stor vægt på dette alene at skulle helbrede, og næsten ikke tales om at forebygge sygdomme.

Jeg tror, at en væsentlig grund til vor tids, til vor ungdoms tiltagende voldelige adfærd er lagt i en forfejlet familierpolitik. Jeg ved nok, at det, jeg nu vil sige, af mange betragtes som noget gammeldags filosofi, som for længst har overlevet sig selv. Som måske bekendt af mange har man således i Christiania, den berygtede fristad, blandt sine mange tesar én, der siger: »Kernefamilien er en forkrampet norm«. Det kan sikkert ikke undre hr. Wilhelm, at jeg ikke deler hans opfattelse, som den kom til udtryk i den konklusion, han nåede til med hensyn til kernefamilien og dens farlighed. Tværtimod anser vi i kristeligt folkeparti kernefamilien som det eneste samfundsbevarende system; hvis dette går i opløsning, er hele samfundet på vej ud i opløsning, og tendenserne ser man faktisk i dag.

I de såkaldte glade tressere, hvor der var fuld beskæftigelse og endda mangel på arbejdskraft, trak man på en såkaldt arbejdskraftreserve, nemlig den hjemmegående hus-